

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. С., 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пет ноември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела М. Калчева като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Въззивно търговско дело № 20255501000380 по описа за 2025 година

Обжалвано е решение № 586/31.07.2025г., постановено по гр.д. № 2104/2024г. по описа на Районен съд – К., с което е признато за установено, че Щ. Ю. А. не дължи на „Е.“ ЕАД сумата 2 864, 90 лв., от които 185, 56 лв. неолихвяема сума, 803,46 лв. главница, 878,68 лв. лихви, 409,20 лв. разноси по изпълнително дело № 346/2014 г. по описа на ЧСИ Д.Ц., 237 лв. такса на ЧСИ по т. 26 от Тарифа за таксите и разноските по ЗЧСИ с вкл. ДДС в полза на ЧСИ Д.Ц., както и суми на обща стойност 350 лв., за което е издаден изпълнителен лист от 15.04.2014 г. по гр. дело № 438/2014 г. по описа на РС-К., на основание изтекла погасителна давност.

Въззивникът „Е.“ ЕАД излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Направено е искане същото да бъде отменено и съдът да постанови ново, с което да бъде отхвърлен предявения от ищеца в първоинстанционното производство иск. Претендира разноските пред двете инстанции.

Постъпил е отговор на въззивната жалба, с който въззиваемият Щ. Ю. А., чрез процесуалния си представител оспорва същата. Счита първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно и моли да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноските пред настоящата инстанция.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание по чл. 439 от ГПК.

Ищцата Щ. Ю. А. моли съда да признае за установено, че не дължи на „Е.“ ЕАД П. сума в размер на 2 864, 90 лв., от които 185, 56 лв. неолихвяема сума, 803, 46 лв. главница, 878, 68 лв. лихви, 409, 20 лв. разноси по изп.дело №346/2014 г. по описа на ЧСИ Ц., 237 лв. такса на ЧСИ по т.26 от Тарифа за таксите и разноските по ЗЧСИ с вкл. ДДС в полза на ЧСИ Ц., както и др. суми на обща стойност 350 лв., за което е издаден изпълнителен лист от 15.04.2014 г. по образувано гр. дело №438/2014 г. по описа на Районен съд - К. като погасена на основание изтекла абсолютна погасителна давност, тъй като вискателят „Е.“ ЕАД не е предприел валидни действия по принудително изпълнение за удовлетворяване на вземането си повече от 10 години. Моли да бъде осъден ответника да ѝ заплати направените по делото разноси.

Ответникът „Е.“ ЕАД оспорва изцяло предявения иск като неоснователен, като излага подробни съображения и моли съда да постанови решение, с което да го отхвърли. Претендира разноси.

Видно от представения изпълнителен лист, издаден на 15.04.2014 г. въз основа на подлежаща на изпълнение Заповед № 282/14.03.2014 г. по ч. гр. дело № 438/2014 г. по описа на Районен съд - К., Ф.Д. А. е осъдена да заплати на „Е.“ ЕАД сумите: 803.46 лв. главница, 61.56 лв. обезщетение за забава, законна лихва върху главницата считано от 13.03.2014 г. до изплащането ѝ и 125 лв. разноси.

На 16.06.2014 г. кредиторът „Е.“ ЕАД е подал молба до ЧСИ Д.Ц. за образуване на изпълнително производство срещу Ф.Д. А. на основание изпълнителен лист, издаден на 15.04.2014 г. /л.58/

Поканата за доброволно изпълнение до Ф.Д. А. е получена от Щ. Ю. А. на 20.06.2014 г. /л.63/.

На 17.06.2014 г. е изпратено запорно съобщение до НОИ-РУСО С. за запор на пенсията на Ф.Д. А. /л. 63/.

Видно от писмо изх. № МП-20334 - 1/24.06.2014 г. на НОИ е наложена от 01.07.2014 г. удръжка върху пенсията на Ф.Д. А. в размер на 116,89 лв. /л.64/.

Видно от писмо изх. № МП-20334 - 2/09.07.2014 г. на НОИ – от 01.07.2014 г. не е наложена удръжка върху пенсията на Ф.Д. А. в размер на 116,89 лв., тъй като лицето е починало /л.65/.

С разпореждане от 16.07.2014 г. ЧСИ Д.Ц., на осн. чл. 432, ал.1, т. 3 във

връзка с чл. 229, ал. 1, т. 2 от ГПК е спряла изпълнителното дело до установяване на наследниците на длъжника Ф.Д. А. /л.65/.

По изпълнителното дело служебно е събрана информация от НБД “Население“, от която се установява, че наследниците на Ф.Д. А. са Б.Ш.А. - син и Ю.Ш.А. - син. Поради това, съдебният изпълнител е конституирал наследниците на Ф.Д. А. /л. 66/.

На 17.07.2014 г. съдебният изпълнител е изпратил покана за доброволно изпълнение на Ю.Ш.А., която е получена лично на 21.07.2014 г. /л.66 – 67/.

На 17.07.2014 г. съдебният изпълнител е изпратил покана за доброволно изпълнение на Б.Ш.А. /л.72/, която е получена на 24.07.2014 г. /л.68/.

Видно от представено удостоверение изх. № 1157/03.07.2014 г. на Районен съд – К., наследникът Б.Ш.А. се е отказал от наследството на майка си Ф.Д. А. на 01.07.2014 г. /л.69/.

На 04.08.2014 г. са наложени запори на банкови сметки на Ю.Ш.А., като са изпратени запорни съобщения до банки.

На 07.04.2015 г. е постъпила молба от „Е.“ ЕАД, с която е направено искане да бъде извършена проверка за имущественото състояние на длъжника, да бъдат предприети действия на принудително изпълнение и др./л. 81/.

В периода от 2016 г. – 2020 г. / молба вх. 7177/19.08.2016 г., молба вх. № 7954/05.10.2017 г./, молба вх. № 6548/20.09.2019 г. и молбата в вх. № 3560/13.10.2020 г./ от „Е.“ ЕАД е направено искане да бъде извършена проверка за имущественото състояние на длъжника, да бъдат предприети действия на принудително изпълнение и др. против длъжника **Ф.Д. А.**

През 2017 г. ЧСИ Д.Ц. е поискал нова справка за банкови сметки на починалата Ф.Д. А. /л.83/.

На 29.10.2020 г. ЧСИ Д.Ц. е изпратила запорно съобщение до „О.“ АД за налагане на запор на Ю.Ш.А. /л.87/.

С молба вх. № 20523/19.10.2021 г. /л.87/ и молба вх. № 2815/20.01.2023 г. /л.89/ „Е.“ ЕАД отново е направило искане да бъде извършена проверка за имущественото състояние на длъжника, да бъдат предприети действия на принудително изпълнение и др. против длъжника **Ф.Д. А.**

На 02.04.2024 г. е постъпила молба от Щ. Ю. А. до ЧСИ Д.Ц., в която е посочено, че Ю.Ш.А. е починал на 28.01.2024 г. и моли изпълнителното дело да бъде прекратено поради настъпила перемпция и изтекла погасителна давност /л.90/.

ЧСИ Д.Ц. се снабдява се с удостоверение, от което е видно, че наследник на починалия на 28.01.2024 г. Ю.А. е Щ. Ю. А..

С Постановление от 05.04.2024 год. с изх. № 17702/11.04.2024 г. ЧСИ Д.Ц. отказва да спре принудителното изпълнение като в т. 3 от постановлението твърди, че изявление от наследника Ю.А. че приема наследството на майка си в даденият му по чл. 51 от ЗН срок не е постъпило по делото и по тази причина е било невъзможно неговото конституиране в производството по принудителното изпълнение /л.91/.

Горепосоченото постановление е обжалвано от Щ. А., като с решение №180/14.06.2024 г. постановено по възз.гр.д. № 292/2024 г. по описа на Окръжен съд - С. жалбата на Щ. А. е оставена без уважение с мотивите, че след спиране на производството на осн. чл.432 ГПК в изпълнителното производство не е извършвано никакво валидно правно действие.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден изпълнителен лист. В последния случай длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по заповед за изпълнение, като се позова на факти настъпили след издаването му. Настоящият иск се основава на твърдения за факти, възникнали след издаване на изпълнителния лист, което обуславя неговата допустимост съобразно предвидените в чл. 439 ГПК предпоставки.

В настоящия случай правото на принудително изпълнение на вземането на кредитора спрямо ищеца – длъжник е установено с влязла в сила заповед № 282/14.03.2014 г. , издадена по ч. гр. дело № 438/2014 г. по описа на Районен съд - К.. В случая е приложима общата петгодишна давност по отношение на всички вземания по процесната заповед за изпълнение. Това е така, защото вземанията, чието изпълнение се оспорва, са установени с влязла в сила заповед за изпълнение и приложима е разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД. Съгласно цитираната разпоредба срокът на новата давност е винаги пет години, ако вземането е установено със съдебно решение. Издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК има всички последици на съдебно решение установително действие и преклудирание на обхванатите от обективните и субективните предели факти, стабилитет и изпълнителна сила. В този смисъл Решение № 118 от 07.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, в които е прието, че разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Така в

настоящия случай с влизане в сила на заповедта за изпълнение, е започнала да **тече петгодишна давност** за вземанията по заповедта за изпълнение по силата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД.

Въз основа на влязлата в сила Заповед № 282/14.03.2014 г. , издадена по ч. гр. дело № 438/2014 г. по описа на Районен съд - К. е образувано изпълнително дело № 346/2014 г. по описа на ЧСИ Д.Ц., с район ОС - С.. Към момента на образуване на изпълнително дело № 346/2014 г. по описа на ЧСИ Д.Ц. са приложими постановките на ППВС № 3 от 18.11.1980 г., съгласно което погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. Това становище се застъпва и в ТР № 3 от 28.03.2023 г. по т. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, в което е разяснено, че за изпълнителни дела, образувани преди приемането на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, погасителна давност не тече. За тях давността е започнала да тече от **26.06.2015 г.** Следователно давност в настоящия случай и по горепосоченото изпълнително дело до 26.06.2015 г. не е текла.

Съгласно разясненията, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.

В настоящия случай от данните по горепосоченото изпълнително дело е видно, че въпреки конституирането на наследниците на Ф.Д. А., вискателят „Е.“ ЕАД е продължил да иска предприемане на действия по изпълнителното производство именно срещу Ф.Д. А., която е починала. Поради това следва да се приеме, че след 26.06.2015 г. не са извършвани валидни изпълнителни действия, които са от естество да прекъснат давността на основание чл. 116, б. "в" ЗЗД. Налагането на запор на 29.10.2020 г. на Ю.Ш.А. е след изтичане на петгодишния давностен срок.

Ето защо въззивният съд намира, че за периода от 26.06.2015 г. /датата на постановяване на Тълкувателното решение/ до налагане на запор на 29.10.2020 г. е изтекъл петгодишният давностен срок, поради което вземанията на „Е.“ ЕАД са погасени по давност и следователно предявеният иск е основателен.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото „Е.“ ЕАД следва да заплати на Щ. Ю. А. направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение **в размер на 400 лв./ 204,52 евро/**.

Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е евро, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, горепосочената сума следва да се превалутира по правилата на чл. 12-13 от ЗВЕРБ, тъй като решението е постановено след 01.01.2026г.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 586/31.07.2025г., постановено по гр.д. № 2104/2024г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА „Е.“ ЕАД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. П., ** да заплати на Щ. Ю. А., ЕГН ***** с адрес: гр. К., ** направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение **в размер на 204,52 евро /400 лв./**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____